

סיפורים נפלאים לילדים

פֶּרֶשֶׁת עֶקֶב

"וַיִּבְרַךְ פָּרִי בִטְנָה" (ז, יג)

מַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה בְּרוּסְיָה, לִפְנֵי הַמֶּלֶחֶמָה, חַי יְהוּדֵי עֶשִׂיר מִפְּלֶג בֶּשֶׁם דִּיּוּיס.
הוּא הַחֲזִיק וְתַמָּךְ בְּכֶסֶף אֶת כָּל עוֹלָם הַיְּשִׁיבוֹת בְּלִיטָא, בְּרוּסְיָה וּבְפּוֹלֵנְיָה.
כָּל רֹאשֵׁי הַיְּשִׁיבוֹת, הַגְּדוֹלִים וְהַמְּפָרָסְמִים בְּיוֹתֵר, הָיוּ פּוֹקֵדִים אֶת מַעֲוֹנוֹ וְאִף מִתְאַכְסְנִים בּוֹ.
אַחֲרֵי הַמֶּלֶחֶמָה הוּא נוֹתֵר עֲנִי וְאַבְיוֹן, הַבּוֹלְשִׁבִּיקִים הַקוֹמִינִיסְטִים לָקְחוּ מִמֶּנּוּ אֶת הַכֶּל.

הוּא הִגִּיעַ לִירוּשָׁלַיִם בְּעִירָם וּבְחֶסֶר כָּל, וְכָךְ נִפְטָר.

אַבֵּל הָיוּ לוֹ שְׁנֵי חֲתָנִים, גְּדוֹלֵי תוֹרָה, אֶחָד הָיָה רֹאשׁ יְשִׁיבַת טַעֲלוֹ, וְהַשְּׁנִי הָרֵב שֶׁל טַעֲלוֹ.
הוּא נִהַג לֹמֵר: "מִכָּל רְכוּשֵׁי הָרֵב נוֹתְרוּ לִי שְׁנֵי יְהִלּוּמִים", כִּשֶּׁהוּא מִתְכַּוֵּן בְּדַבָּרֵיו לַשְּׁנֵי חֲתָנָיו.

בְּמָה זָכָה אוֹתוֹ אָדָם לַשְּׁנֵי חֲתָנִים כֹּה מִפְּלָגִים? כְּמוֹכֵן הָיוּ לוֹ זְכוּיוֹת עֲצוּמוֹת שֶׁל הַחֲזָקַת תּוֹרָה, אוֹלָם לְמַעֲשֵׂה הַיְּתֵה כָּאֵן סִבָּה נוֹסֶפֶת...

פַּעַם הִגִּיעַ רַבִּי אֶלְחָנָן וְסֶרְמֵן זצ"ל לְמַעֲוֹנוֹ שֶׁל דִּיּוּיס כְּדִי לְבַקֵּשׁ אֶת תְּמִיכָתוֹ.

הָיָה זֶה בְּיוֹם חֲרָפִי, וְהַדְּרָכִים הָיוּ מְלֹאוֹת בִּבְיָ.

נַעֲלִיו וּבִגְדֵיּוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְחָנָן הִתְלַכְּכוּ מִהֶבֶץ, וְהוּא הִרְהֵר לַעֲצֹמוֹ כִּיצַד יוּכַל לְהַכְנִס לְבֵיתוֹ שֶׁל הָעֶשִׂיר, וְהֵלֵא יִלְכֹּךְ אֶת הַשְּׁטִיחִים הַיְּקָרִים וְאֶת הַכְּסָאוֹת הַמְּרֻפָּדִים.

רַבִּי אֶלְחָנָן הַכִּיר הֵיטֵב אֶת מְבוֹאוֹת הַבַּיִת, וַיֵּדַע כִּי יֵשׁ אִפְשָׁרוֹת לְהַכְנִס אֵלָיו גַּם דֶּרֶךְ הַמַּטְבָּח, שָׁם אֵין שְׁטִיחִים, וְשָׁם יוּכַל הָעֶשִׂיר לְקַבֵּל אֶת פָּנָיו, וְכִי הָאֵם רַק בְּסֻלּוֹן יְכוּלָה הָעֶשִׂיר לְהַעֲלוֹת אֶת תְּרוּמָתוֹ, וְלֹא בַּמַּטְבָּח? הוּא דָּפַק עַל דַּלֶּת הַמַּטְבָּח וְשָׁתִי יִלְדוֹת קִטְנוֹת פָּתְחוּ לוֹ אֶת הַדַּלֶּת.

הֵן הִפִּירוּ אוֹתוֹ, וּמָהְרוּ לְבַשֵּׁר לְאַבְיָהֶן: "רַבִּי אֶלְחָנָן הִגִּיעַ!" הֵן הִפִּירוּ אֶת אַבְיָהֶן, וַיֵּדְעוּ שֶׁבְּיוֹם בּוֹ ר' אֶלְחָנָן מִגִּיעַ אֵלָיו, נִהְיָה לוֹ יוֹם "שְׂמֻחַת תּוֹרָה".

רַבִּי אֶלְחָנָן בִּקֵּשׁ לְמַסֵּר לְאַבְיָהֶן כִּי הָיִיתָ וְהוּא מְלַכֵּךְ בִּבְיָ, הוּא לֹא הִרְשָׁה לַעֲצֹמוֹ לְהַכְנִס דֶּרֶךְ הַסֻּלּוֹן, שָׁמָּה יִלְכֹּךְ אֶת הָרֶהוּט הַיְּקָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ, וְכִי הוּא מִמְתִּין לוֹ בְּדַלֶּת הַמַּטְבָּח.

כְּשֶׁדִּיּוּיס שָׁמַע אֶת הַדְּבָרִים מִפִּי בְּנוֹתָיו, הוּא נִהְיָה חוֹר כְּמוֹ סִיד, רָץ לְמַטְבָּח וּפָרַץ בְּבִכּוֹ.

רַבִּי אֶלְחָנָן לֹא הִבִּין מָה קוֹרָה פֹּה: תְּמִיד הִלָּה מְקַבֵּל אוֹתוֹ בְּסֶבֶר פָּנִים יְפוֹת, וְאֵלּוֹ הִפְעֵם, מָה קָרָה? הוּא פָּנָה לְדִיּוּיס וְשָׁאַל: "שָׁמָּה צָרָה הִתְרַגְּשָׁה וּבָאָה לְבֵיתְךָ? סֵפֶר נָא לִי!"

וְדִיּוּיס פָּתַח אֶת פִּיו, כְּשֶׁבִכּוֹ מִתְגַּבֵּר מִרְגַּע לְרְגַע: "רַבִּי, מָה עָשִׂיתִי לָךְ? מָה פָּשַׁעִי וּמָה חֲטָאתִי שֶׁכָּכָה הָרַבִּי מִתְנַהֵּג כְּלָפִי? לָמָּה מִגִּיעַ לִי שֶׁהָרַבִּי מְקַלֵּקֵל אֶת הַבְּנוֹת שְׁלִי?"

רַבִּי אֶלְחָנָן לֹא הִבִּין מָה הִלָּה שָׁח:

לְעִי"נ הִרָה"צ

ר' פִּנְחָס בֶּן ר' בְּנִימִין בִּינוֹשׁ רוֹזֵנְבוֹיִם זְצוּק"ל

כ"ו בְּנִיסָן תשע"ז

"**כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם**" (ח, ג)
מעשה שהיה בזמנו של הגאון מוילנא, באדם
ירא שמים שבא לגאון ואמר לו שבתו הגיעה
לפרקה וצריכה להתחתן, אם יש לרב איזו
הצעה טובה, כיון שהגמרא אומרת (פסחים
מט.) לעולם ימכר אדם את כל מה שיש לו
וישאי בתו לתלמיד חכם.

אמר לו הגאון: יש תלמיד חכם, אבל יש לו
מום לא קל בכלל, שהרי הוא עור, ואם בתך
רוצה לזכות, כדאי לה להתחתן איתו.

כשמוע האב את דברי הרב, אמר האב: אני
אשאל את פי הנערה והיא תכריע.

ואכן הנערה, ששמעה את הדברים, אמרה
אם הגאון מוילנא ממליץ, דעתי מבטלת כלפי
דעתו ואני מוכנה בחפץ לב להתחתן איתו,
ואחרי כמה פגישות, כבר עמדו מתחת
לחפה.

הגאון, שלא כהרגלו אמר, כיון שהנערה
הסכימה להתחתן איתו, אני אבוא לערוך את
החפה והקדושין, אלא שקרה דבר מפתיע
מאוד ולפני החפה אמר הרב לחתן העור,
איך אתה מתכוון להתחתן עמה והרי אומרת
הגמרא (קדושין מא.) אסור לאדם שיקדש
את האשה עד שיראנה, שמא תתגנה עליו
ויעבר על "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט,
יח), על כן אמר הגאון: אני גוזר, שיפתחו
עיניך ותוכל לראות אותה!

ופלא פלאות - באותו רגע התרחש הנס לעיני
כלם - ופקח את עיניו, והשמחה היתה
כפולה ומכפלת.

מקבל בשם הפעש"ט זי"ע, שקבל מרבו אחיה
השילוני, שמת"ו באב עד ראש השנה,
כל ברפת "פתיכה וחתומה טובה"
מוסיפה לו מליצים טובים בשמים ליום הדין.

פתיכה וחתומה טובה

"מקלקל את הבנות שלך? הרי איני מכירן
כלל!"

"אסביר לרבי את כוונתי. אני עסוק מבקר ועד
ערב בזהב ובכסף, ביהלומים ובתכשיטים,
כל היום אני עסוק עם סוחרים, כל יומי,
מתחלתו ועד סופו, הוא ביזנע'ס, הבנות שלי
רואות את כל זה, חשש כבד ממלא את לבי:
מה פתאום הן תסכמנה להתחתן עם תלמידי
חכמים? הלא הן לא רואות בבית, כמעט, כל
זכר לתלמוד תורה? לצערי הרב, לא נותר לי
זמן במשך היום ללמד תורה, התקנה
היחידה שנותרה בלבי היא, שהן רואות את
אביהן מכבד בכל לבו ונפשו תלמידי חכמים,
מארח אותם ומעניק להם מממונו - זה מלמד
אותן כי גם אביהן מיקר את התורה מכל
הכסף והזהב.

כעת הרבי בא לביתי, ומספר לבנותי כי הוא
לא מענין ללכלך בבץ את הסלון, ולכן הוא
עומד בפניסה הצדדית של הבית.

מה הן לומדות מזה? שהשטיחים יותר
יקרים מהתורה, שהכרסאות יותר חשובות
מראש הישיבה! בשביל לשמר על נקיון
השטיחים אפשר להעמיד את רבי אלחנן
בדלת הצדדית של המטבח, ולא להכניסו
בדרך כבוד הביתה! אוי ואבוי לחנוך שכזה!
ומה ברצונה שאעשה כעת", שאל אותו רבי
אלחנן.

"רבי! תן לי את ידה ובא ונכנס דרך הכניסה
הראשית, נכנס ונשב בסלון, רצוני שתדרך
בבץ שלרגליה על השטיחים, תלכלך אותן,
תשב על הפרסאות, תלכלך גם אותן, שהכל
יתלכלך! או אז הן תדענה מה עקר ומה טפל,
כה יכנס להן לעצמות, שהתורה, שרבי
אלחנן, יותר חשובים מכל הבלי העולם
הזה". בזכות החנוך הזה שהעניק לבנותיו,
זכה אותו דיויס לשני חתנים גדולי תורה
מפלגים. (יחי ראובן)

א גוט שבת